

“Cal evitar l'expansió desmesurada”

Comissions Obreres (CCOO), el sindicat majoritari a la Caixa de Barcelona i prou influent a la Caixa de Pensions, lluita des de fa uns mesos pels treballadors de la futura Caixa d'Estalvis i de Pensions de Barcelona.

Quan podrem parlar de la «Supercaixa» a efectes operatius?

—Quan la Generalitat i el Banc d'Espanya donin el seu vist-i-plau i el Ministeri d'Economia concedeixi les exempcions fiscals, que són les tres clàusules suspensives que resten, sempre que el dia 19 d'aquest mes es ratifiqui l'acord laboral, que suposo que sí. Nosaltres vam signar el pre-acord, si bé encara ho havia de veure l'estructura del sindicat i s'havia de fer la lectura jurídica d'alguns aspectes per veure si havien quedat ben reflectits. S'ha fet aquesta lectura, tenim algunes esmenes redactades i les seccions sindicals de les dues caixes ho han ratificat, ara només cal la ratificació de la federació estatal. El vist-i-plau de la Generalitat i del Banc d'Espanya no crec que costin gaire, el que sí s'haurà de negociar seran les exempcions fiscals.

—¿Quins han estat els punts més conflictius en les reivindicacions laborals?

—L'acord laboral garanteix l'actual nivell salarial i les expectatives actuals que tenia la gent. Es crea una escala nova per la nova caixa que d'alguna forma reconeix això, i hi ha importants col·lectius que són els més beneficiats, especialment les categories més baixes. La gent nova que entri ho farà en les millors condicions. A més, hi ha el compromís de crear més de 400 llocs de treball per l'any 90. No hi haurà mobilitat geogràfica. Es pot dir que s'ha assumit pràcticament tota la contra-

Manuel Garcia Biel.

proposta que vam fer.

—¿Com es resoldrà el tema de les oficines que es toquen, sense que hi hagi reducció de personal?

—Hi ha dues possibilitats: se'n poden traslladar algunes, 100 metres amunt o avall i després hi ha la possibilitat de crear oficines de nou tipus, unes que es destinarien a atendre les empreses, per exemple, mentre que les altres podrien donar serveis als particulars, això, a Barcelona, perquè als altres llocs del Principat no es pot

dir que passi sovint.

—¿És just el repartiment que s'ha fet a l'assemblea provisional de la nova caixa, en què hi ha 90 representants de la Caixa de Barcelona per 180 de la Caixa de Pensions?

—Sí, tenint en compte que hi ha una relació de tres a un entre les dues entitats. A més, l'assemblea provisional durarà sis mesos. Després que la Generalitat doni el seu vist-i-plau a la fusió, poden passar sis mesos fins que comenci tot el procés electoral.

—Heu aconseguit tres representants al consell d'administració de la nova entitat; és el màxim previst a la Llei de Caixes d'Estalvi...

—Sí, tres al consell i 20 a l'assemblea general. Ens en donaven dos i divuit respectivament i n'hem aconseguit tres i vint.

—L'altre sindicat majoritari, el SECPVE, ha criticat que en les negociacions donéssiu més importància al nombre dels representants dels treballadors que no pas a obtenir un bon conveni laboral.

—No és que donéssim més importància a un o a l'altre, tots dos eren importants, decisius, encara que la representació al consell era per nosaltres una qüestió bàsica. Sense acord laboral satisfactori no s'acceptava la fusió, però sense representació satisfactòria tampoc. Eren dos temes paral·lels.

—Molta gent diu que els treballadors del sector bancari viuen bé...

—L'horari de feina era el mateix a les dues caixes. Es tractava de mantenir el mateix que tenim, que d'alguna forma està unes 40 hores per sota de l'estatal. Si es feia una entitat més gran, no volíem que això anés en perjudici dels empleats. Es tractava de fer una equiparació el millor possible. Ara, com a sindicat el que volem és tenir la màxima representació dins els treballadors. Es tracta d'evitar entre tots que hi hagi una expansió desmesurada.

Frederic Rovira